

Прощання з Ньюстедським абатством

Джордж Гордон Байрон

Навіщо ти зводиш чертог, сину крилатих
днів? Сьогодні ти дивишся зі своєї вежі,
та мине кілька років — налетить вітер
пустелі і завие в твоїм спустілім дворі.

Оссіан

Свище вітер в твоїх, древній Ньюстенде, мурах,
Стала пустокою вже ти, оселе батьків.
Не троянди цвітуть,— по алейних бордюрах
Їх заглушує ліс кропиви й будяків.

Сплять у склепах давно смілі й горді барони,
Що водили васалів у землю святу.
Лиш під вітром мечі,— ніби дзвін похоронний,—
Б'ють у панцир важкий, по іржавім щиту.

Арфа Роберта більше синам Альбіона
Не запалить сердець до звитяг бойових,
Деся Джон Горістон спить біля веж Аскалона,
І його менестрель вже навіки затих.

Поль із Гюбертом теж під Крессі у долині
За вітчизну свою і за Едварда ліг.
Мої предки! Наш край нам'ята вас донині
І в літописах ваш славний подвиг зберіг.

Під знаменами Руперта бившися, браття
Всі чотири лягли в Марстон-Мурськім бою.
Вони кров'ю скріпили у битві завзятій
Королеві та Англії вірність свою.

Тіні славних, прощайте! Із рідного дому
Ваш нащадок іде. У чужій чужині
Сама згадка про вас, вашу честь, всім відому,
Додаватиме сил і відваги мені.

Нехай нині слізьми затуманені очі,—
Не зі страху вони: я ж лишаю свій дім.
Йду боротись, як ви, множить подвиги отчі,
І про вас не забуду я в краї чужім.

Ваша слава в нащадкові житиме завше,
Присягаю повік не зганьбити її.
Хочу жити, як ви, і, так само сконавши,
З вашим прахом змішати останки свої.

1803

Переклад Д. Паламарчука